

ратая. Отчупва и по-малки бучки сирене. Нали сж вече обѣдвали и пладнували!

— Това ще стигне, мисля азъ. А? Ти какво ще кажешъ. Ужъ де, грижи се за ратая да не остане гладенъ.

— Ще стигне, ще стигне,—съгласилъ се ратаятъ.

Когато изяли и вечерята, ратаятъ се повдигналъ, взелъ си абичката, скупчилъ я и си сложилъ главата на нея тъкмо подъ най-дебелата сѣнка.

— Какво смѣташъ да правишъ ти? Нали ще ставаме да работимъ?

— Да работимъ ли? Че каква работа те е патило? Обѣдвахме, пладнувахме, вечеряхме, — сега трѣбва да спимъ. Утре пакъ ще копаямъ. Тѣй знаа азъ. Така е по нашенско.

— Бе, не думай! . . .

— Тѣй е, тѣй. Ако пѣкъ по вашенско е инакъ, ей ти мотиката: вземи я и копай.

Па, като се обърналъ на едната си страна, захъркалъ.

Снѣжко-Бѣлодрешко.